

Hoeveel moet niet te gronde gaan,
opdat slechts iets gedijt en wast!
Door zo de wereld te verstaan
werd heel het leven ons tot last.

En menigeen werd hard en koud
en sprak: een spel wordt slechts aanschouwd,
waarmee natuur zich duizendvoud
van oudsher bezighield en nog steeds houdt.

Maar niets vergaat, niets gaat te niet;
want wat bestaat is geest en lichaam tegelijk,
en waar de blik het lichaam niet meer ziet
verwisselde zijn wezen slechts van rijk.

Véél gaat weliswaar te grond'
en weinig slechts staat op, bestaat;
doch schouw de 'grond' tot op de grond:
het is Uw grond waarheen het gaat.

Wat onverlost, wat nog 'verstoten kind',
neervallend, in het'niets' verzinkt,
is niet-Ik-wereld, nog-niet-Ik-domein,
is: grond waarop, waarin, waardoor wij: zijn.

Maar ééns is in ons alle grond,
van vloek en ban verlost, tot rust gekomen,
en zal door God met ons in één verbond
als kind van Hem zijn aangenomen.

Christian Morgenstern, uit "Samen met de ander"